

28 de Setembre del 37.

Oi Manius del meu cor, tinc tantes  
ganes de fer el boig avui però no t'he  
pas d'escrivre. Si que diré molts dis-  
parats i que potser faré, veïes una  
nova Mercè que encara no dues hants  
de; però sigues comprensiu, entra si  
pots dintre d'aquest reventó que em  
fa ballar i veuràs com el meu cor  
pas les coses no són tan grosses com  
si les llegís el Manius de bigots refi-  
lats i de coroneta.

es, si puc parlar; tinc aquella afecció  
que pren la naturalesa després d'una  
temperta. Sento els meus ators brillants,  
fredos. No se' quines són; però hi deu  
haver molt de roig. Ha de ser feu lo  
més ser intermament roig, i aleshores

amb la coqueteria. Ara no sé si les por-  
tes de sol després de les tempestes, sin-  
també d'aquelles tan venudes, és la  
saps tu? El veus si que els claus,  
els trons, els repteries, fan molta por  
de moment, però després quan arriba  
la plujeta ho aconsegueix tot i et deixa  
la terra més tendra que mai i un  
cel ben estancat de núvols.

Així estic jo ara, en aquest mo-  
ment. Ficare el replaument tot el meu.  
Tata perquè no em pui venir recom-  
dament amb la seva presència i em de-  
dicar a oblidar sobre aquest fill a  
tu dedicat. Com que m'han fallat  
els càlculs, cal que adopti aquesta  
posició com a més còmode; sinó em  
seria impossible de viure (això també  
ho hauria dit aquella mare pedant!) en  
una atmosfera tan humiliant i tan  
indigne del meu honor!...

Com pui des parlar ara? És que he  
deuà, trótar un personatge capaç de  
dir aquesta terrible cosa. És un del

tres herpetòlegs? He' sapia, encara que  
sigui un secret tan gros, i que tu no  
siguis aquell sapor al qual no se li  
poden fer aquestes revelacions. (Les dries  
amb la condició que no hi perdís la son.

Ahí a la nit la Marcela es va enfu-  
dar molt perquè li van donar una bata  
i dos llibres perquè els poses dintre la  
cambra que anaven a desinfectar. Per  
la meua part no hi ha res més que  
això; per la seva, un escàndol for-  
midable que va desoietlar les veïnes  
amb uns carrupassos que treuaven el cor.  
Com que no m'agrada resoldre les co-  
ses en el terreny dels crits i sorolls, i  
menys escupideses com aquelles, song t'ho ha  
més fàcil el de les malates i qui sap  
on fóra a hores d'ara de no ser que  
no ha sortit capaç i que no hi ha hagut  
prou llosa en el d'un Fipaan.

I una vegada posat en antecedents  
contintant la teua carta.

Bag rime de gust Pràctic, un'apre-  
da el teu fe d'ahir, irònic, furlata  
mucogaire, tot el que m'heguis.



3  
És un gustet una mica flocat (però  
no pas flocat de cosa aturada) que la  
fa d'allò més saborosa. És compreu  
com perquè haver-te inspirat una carta  
així, la meua de l'altre dia. Tu vas fer  
hueses d'ap amb allò del protègi de co-  
pustaria. És clar que ara demanar un acla-  
riment, o fer-ho, és tan com refusar la  
cucara més; però estic absolutament con-  
vençuda que no era la carta, sinó tu  
que tenies l'ànim en disposició de veure  
unes coses tan desorbitades. T'asseguro  
que mentre l'escrivia no vaig tenir ni  
un ml minut el pensament que copasta  
fara. ¿Potser es fa inadvertidament?  
Tant és així, per en rebre les teues  
practic ratlle havia demat qualque  
cosa per tenir de nou la carta i estudiar  
a què et referies.

Ma per la meua presentació? És  
és gens estrany que te la fes perquè no  
describia cap ou de Colom. Potser hi havia  
conceptes meus; però la meua idea els he  
sentit també, perquè que no em ve  
de nou recordar-los. Aquella sinatipa  
nit, quan ja tu tenies la carta i jo

havia rebut les tres ratlles, va ésser  
un tema que es va debatre clarament  
entre les meves companyes i jo. És tan  
general aquella idea que et donava,  
que l'estrany es trobar una excepció.  
Entre els companys actuals, no puc  
que en tindrés un. No dic entre  
les companyes perquè elles sí que ho  
tingut cas de veure que no són  
seus sària. I posats en aquest  
terreny, encara que tindrés molt lleig  
parlar tant de mi, acabari de fer la  
resta de la meua presentació avalada  
també per l'opinió de les meves com-  
panyes. No dubto que també estàs  
d'acord amb la que tu deves fer,  
perquè coincideix perfectament amb  
la meua intenció (que es fa l')

és la brucó que fa per als homes,  
i per parlar de l'apunt casse, cal que  
et deixés d'història, i de copietaris, i  
que ningú més que parlo absolutament  
encara

Un dia la Rosa: Jo no sé que passa,  
que tots els nòis et tenen com una

meua de por. elevat d'un tros, no  
ho vist mai cap noi que tingues afició  
de parlar amb tu. No has tingut mai  
cap flut ni t'he vinguer. No m'he ha  
cap de nosaltres que no en pugem cantar  
puatre o sine des del romantic del pa  
amb llumins fins al més vèlpa d'he  
a l'ascensor. Els nois davant teu que  
des més actitud correcta i formal que  
amb nosaltres no tenen pas.

Opinió de la Franitè: Nosaltres no es  
en adonem, perquè t'hem tractat molt  
quí; però el que passa és que com a dona  
no tens cap atractiu. Juan et perdés  
al llit, ets com una neua, i llevada  
ets com una vella.

Opinió de la Reina: És que tenen por  
que els comprometis, no posarien dubtes  
després i haurien d'adonar-se com meua  
tu.

Opinió meua: Sue pensaria el que vulgués  
que a mi no m'interessava gens. Faup  
era temps veig amitar a rades, com aquell  
princep, que cosa és amor. Poter veig  
conceps, la part més bonica d'aquest

sentiment. És mill assegurar-los per tal  
com donem la resta. Estic molt or-  
gullosa de la meua actitud davant  
aquell temps i descartada la material-  
tat, l'esperit sucava se'n sent feliç.

Aquell record em fa mirar amb ineli-  
ferència totes les opinions que vinguen  
darrera. Si en aquest terreny tinc alguna  
opinió la sap tan bé com jo. Potser  
correspon a aquella Princesa freds que veu  
la Rosa. Potser a aquesta Princesa que no  
consegueix ni que els nois s'interessen  
ni ella ho expressa. No ho sé mai, ni  
cal que perdi el temps investigant-los.

¿Ara deques també et farà por a tu?

Queden molts altres terrenys de herència suc-  
cena: però si t'els veig dicent tots t'ho  
no'n diria cap i jo ho sé.

Em va fer molta gracia la primera  
topada. Fammatis em podia esser fatal,  
tot i que no tinc gens el costum de fer  
tant i menys els de fer molt. Vull ser  
una mica indulgent amb mi, per veure  
que no veig esser jo sola qui farà tanta  
pressa, o almenys no la farà per just paper.



per gust no hauria baixat.

5

I més que la terra explicaria, en fa-  
fàcia això que fan de demanar pensats.  
Si jo hegus de demanar-li'n de caels cosa  
que t'he dit que no està fà, no acabaria  
mai, i, encara, puau may demanar, to  
aquest retrat, sapia de coses que si el  
fais sincerament no podia aporcionar-me  
que ni més. *Oh et desaniues, donec,*  
i tira endavant, que no veis pas d'ofen-  
dre per lleige que siguiu les teves opinions.

— Veus com hauria d'esser tu qui  
tingueris un dia d'una percepció espe-  
cial i no que fos especial la meua carta?  
Ara tota un altre punt de la terra on  
també puau per tema la meua expulsi-  
ó. To a dir que puau et parlo del  
meu sentimentalisme és per provocar.  
*Oh, Maries, tres punts a tot!* *Oh espue,*  
tejava aquí, ni puau et parlava del  
teu temperament "mauro", ni cap altra  
vegada. — Sabia, és clar, que tu en dema-  
naries adonament sobre la terra actualis-  
com a *Lepidoptera* (no, *coléopt.* *M!*) tan lo

com tu sàbies que et demanaria l'història  
del Sr. Jofre. No m'estranya la Cera  
Tàpneris, es natural. El que m'estranya  
és que no sapigués, a peu que refués  
perquè és l'episodi més atípic en l'ori-  
dne sentimental que de tu he sentit comen-  
tar en aquesta casa. Cal que sapigués ho-  
sunt que quan un noi fa brometa amb  
una noia, de bona fe, no posari mai  
dir-li que fa la papallona. Per tant, tu  
no fies aquestes coses cap de les dues ve-  
gades que dius. En canvi no et records  
d'ara fa un any? La Rosa Rabala, avui  
En Vicens, et va fer unome amb un amic  
al qual no ens tenim gens acostumats.  
Enraonaves alt, amb uns aires de 'con-  
quistador' que et feien molta gràcia; deis  
frases enginyoses et mostaves tan sol-  
licit que després, quan es va acabar la  
no apertinades més van quedar tots noi-  
res. De la teva actuació d'aquella nit des-  
havia fet comença l'esperança d'un nou  
galant jove, i ens van quedar amb les ga-  
nes. He de demanar-te perds? Fendona, m

- wo estas cansat de llegir? Acabar, papri et tinc compassió, però tinc tanta coses encara! en tindràs per escriure més del que he fet, però cal tenir notes.

Alaus d'acabar cal que t'aclearis això de la bondat en els veïns i en les sempretes. Ja tampoc no sabia que hi hagués diferència. ha veig comica, junt amb el Dr. Riba, una vegada que parlant-me d'un veï pel qual fero un gran afecte, em va dir: "ha fet més bondat que una sempreta..." sentís que no et calgui l'explicació que em van haver de donar a mi.

Y ara quedarien els peïcs; però si coneixes com que et solia prendre una mica el pel, i rebre el de cauell, no acabaria amb aquest full. hee neves orles, van sentir molt bé que no et plauís aquell color, i van procurar complaure't. Cilleben haver estat afortunades!

Ara, si t'ofen la seva presència, com que fei tres els altres, me lo tome, i

rebutats per la Milagros, rebutats per tu,  
me lo posans si ben contenta. Fel deus,  
a les teves ordes!

Adiós Ninies; puixina retornas del  
demaná i sopa de gust.

Adiós mit fígui.

Perce

Saps que encara no he escrit al Joan?  
Estic molt trista, em pots creure, però  
no en tinc cap gaire. Reunja'm for-  
ta!

T'envio un testimoni popular de esaven-  
eis de la nova retertor. S'haan l'bril  
en va dehuia aquest quachet de l'Historia  
d'Espanya li vaig demanar el significat  
de les quatre lletres. Sempre he dit que la  
llengua és l'únic que europeya  
dues regales amb la matèria pecha!